

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS ŠIAULIŲ APYGARDOS SKYRIUS

SPRENDIMAS

2026 m. liepos 8 d. Nr. 21RE3-272 (AG3-168/23-2026)
Šiauliai

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Šiaulių apygardos skyrius (toliau – Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Danutės Kulikauskienės (posėdžio pirmininkė), Ramintos Ramanauskienės (pranešėja) ir Svetlanos Sinkevičienės, sekretoriaujant Ingridai Mačiulienei, dalyvaujant pareiškėjui X. Y.,

Komisijos posėdyje žodinio proceso tvarka vaizdo konferencijos būdu išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjo X. Y. skundą atsakovei Vilniaus miesto savivaldybės administracijai dėl rašto panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė:

pareiškėjas X. Y. (toliau – ir pareiškėjas) 2026 m. gegužės 12 d. Komisijai pateiktu skundu (2026 m. birželio 1 d. patikslintu skundu) „<...> dėl netinkamai vykdytos viešojo administravimo procedūros ir priimto sprendimo panaikinimo“ (toliau – skundas) prašo panaikinti Vilniaus miesto savivaldybės administracijos (toliau – atsakovė arba Administracija) 2026 m. gegužės 11 d. raštą Nr. A63-98/26 „Dėl Jūsų skundo“ (toliau – Raštas) ir įpareigoti atsakovę iš naujo išnagrinėti pareiškėjo 2026 m. balandžio 8 d. skundą.

Skunde nurodoma, kad pareiškėjas 2026 m. balandžio 8 d. skundu Vilniaus miesto savivaldybės merui V. Benkunskui (toliau – Savivaldybės meras) skundė Administracijos 2026 m. kovo 30 d. raštą Nr. A51-5153797/26 remdamasis tuo, kad buvo netinkamai atlikta viešojo administravimo procedūra, o pateiktas Administracijos atsakymas neatitinka Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAI) reikalavimų.

Pareiškėjas teigia, kad Rašte pakartotinai nurodomi neaiškūs ir teisės normomis nepagrįsti paaiškinimai, be kita ko, Rašte pažymima, kad atsakymas pareiškėjui pateiktas 2026 m. balandžio 14 d. raštu Nr. A51-65946/26, kuris yra apskūstas, todėl dėl jo dar vyksta nagrinėjimas, o viešojo administravimo procedūra nėra užbaigta.

Skunde taip pat teigiama, kad Rašte nepagrįstai teigiama, jog servituto nustatymas inicijuojamas siekiant užtikrinti viešąjį interesą, tačiau šis teiginys nėra paremtas jokiais konkrečiais duomenimis ar teisės normomis. Iš savivaldybės (*reikia suprasti – Administracijos*) turimų duomenų nenustatyta, kad prašomas servitutas būtų būtinas savivaldybės funkcijoms vykdyti ar viešajai inžinerinei infrastruktūrai tiesti, naudoti ar prižiūrėti, taip pat nenustatyta, kad jo nenustačius būtų pažeistas neapibrėžto asmenų rato ar visuomenės interesas. Administracija nenurodo, kokie konkretūs duomenys buvo vertinti (pavyzdžiui, bendrijos žemės nuomos sąlygos ar kiti dokumentai), kaip vyko vertinimas ir kokiais teisės aktais remiantis buvo motyvuojamas „viešojo intereso užtikrinimo“ kriterijus. Taip pat atkreipiamas dėmesys, kad pareiškėjas 2026 m. balandžio 8 d. pateiktame skunde Savivaldybės merui buvo nurodęs savivaldybės pareigą pagal Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo (toliau – VSI) 6 straipsnio 30 punktą bei Lietuvos Respublikos geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo įstatymą (toliau – GVTNTĮ) organizuoti nuotekų tvarkymą ir užtikrinti viešąjį

interesą, tačiau Administracija šių aplinkybių tinkamai neįvertino.

Papildomai pažymima, kad Rašte klaidingai nurodoma, jog įstatymų nustatyti tikslai nėra viešojo intereso dalykas ir kad valdžios institucijų veikimas pagal Lietuvos Respublikos Konstitucijos 5 ir 120 straipsnius nėra susijęs su viešuoju interesu dėl įstatymų tikslų įgyvendinimo. Skunde pabrėžiama, kad Administracija nepateikė jokio paaiškinimo, kodėl pareiškėjo 2026 m. balandžio 8 d. skunde nurodyti argumentai nėra vertintini kaip teisės normomis pagrįsti ir kodėl savivaldybės institucija, įgyvendindama įstatymuose nustatytas funkcijas, negali spręsti „teisinių problemų“ dėl bendrosios inžinerinės infrastruktūros vystymo. Priešingai, GVTNTI bei Lietuvos Respublikos savivaldybių infrastruktūros plėtros įstatymas (toliau – Infrastruktūros plėtros įstatymas) aiškiai nustato savivaldybių funkcijas ir atsakomybę infrastruktūros plėtros srityje, ir juose nėra numatyta galimybė vykdyti infrastruktūros plėtrą nesant nustatytų komunikacijų koridorių.

Skunde taip pat remiamasi Lietuvos Respublikos sodininkų bendrijų įstatymo (toliau – SBI) 7 straipsnio 1 dalimi, pagal kurią bendrojo naudojimo žemė („<...> kuri 1995 m. išnuomota sodininkų bendrijai „Telegrafistas“ neturi jokių apribojimų dėl servitutų ar kitų įpareigojimų bendrijos vidaus kelyje Gurių sodų 9-oji leisti vystyti bendruosius inžinerinius tinklus <...>“) su bendrojo naudojimo pastatais ir įrenginiais sodininkams priklauso bendrosios nuosavybės teise. Kitaip tariant, valstybinėje žemėje esantis vidaus kelias Gurių sodų 9-oji gatvė taip pat turi būti reguliuojamas pagal SBI ir Lietuvos Respublikos žemės įstatymo 24 straipsnio 2 dalies nuostatas.

Pareiškėjas pabrėžia, kad Administracija neįvertino 2026 m. balandžio 8 d. skunde nurodytų faktinių aplinkybių, jog sodininkų bendrijos „Telegrafistas“ iš valstybės išsinuomotoje teritorijoje Gurių sodų 9-osios gatvės dalis yra vidaus kelias (privatus kelias), kurio naudotojai yra bendrijos nariai. Taip pat nevertinta aplinkybė, kad sodininkai turi teisę naudotis jiems priskirta bendrojo naudojimo žeme, o šios žemės naudojimo paskirtis yra nustatyta administraciniu aktu, kuris laikytinas juridiniu faktu pagal Lietuvos Respublikos žemės įstatymą. Dėl to daroma išvada, kad Administracijos teiginys, jog „nebuvo reikalingas s/b Telegrafistas sutikimas“, nėra pagrįstas teisės normomis ar faktinių aplinkybių vertinimu, o duomenys tokiai išvadai pagrįsti nepateikti.

Taip pat skunde nurodoma, kad savivaldybė planuoja savivaldybės biudžeto lėšomis finansuoti UAB „Vilniaus vandenys“ vykdomus savivaldybės infrastruktūros plėtros darbus teritorijoje, priskirtoje sodininkų bendrijos „Telegrafistas“ veiklai, įskaitant vidaus kelią (privatų kelią). Tačiau nėra aišku, koku teisiniu pagrindu gali būti vykdomi darbai teritorijoje, kurioje nėra nustatyti komunikacijų koridoriai, kaip to reikalauja Infrastruktūros plėtros įstatymas. Be to, nepagrįstas savivaldybės teiginys, kad ji neturi kompetencijos stabdyti tokius darbus, nors tai galėtų būti daroma, pavyzdžiui, stabdant finansavimą UAB „Vilniaus vandenys“ ar priimant kitus administracinius sprendimus.

Skunde akcentuojama, kad įstatymų vykdymas ir viešųjų paslaugų teikimas, įskaitant nuotekų tvarkymą, laikytinas viešuoju interesu, kuris kyla iš VSĮ nustatytų savivaldybės funkcijų. Tačiau Administracijos atsakyme (Rašte) nepateikta argumentų ir teisinių pagrindų, leidžiančių daryti išvadą, kad nagrinėjamu atveju pareiškėjo teisė į viešąsias paslaugas yra tinkamai užtikrinama arba kad pareiškėjas nepagrįstai siekia ginti savo teises.

Galiausiai teigiama, kad Raštas pažeidžia pareiškėjo teises, įtvirtintas Lietuvos Respublikos Konstitucijos 46 straipsnyje, nes neužtikrina lygiateisiškumo ir vienodų sąlygų gauti nuolat naudojamas viešąsias paslaugas.

Atsakovė atsiliepiame nesutinka su pareiškėjo skundu ir prašo jį atmesti kaip nepagrįstą.

Atsakovė atsiliepiame pažymi, kad kiekvienas suinteresuotas asmuo turi teisę kreiptis į teismą arba Komisiją siekdamas apginti galimai pažeistas teises ar įstatymų saugomus interesus. Kreipimuisi pakanka asmens subjektyvaus įsitikinimo, kad jo teisės yra pažeistos. Tačiau, kaip išaiškino Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT), vien subjektyvus suvokimas nėra pakankamas ginčui patenkinti – nagrinėjant bylą būtina nustatyti, ar pareiškėjas faktiškai turi konkrečią teisę ar teisėtą interesą ir ar jis objektyviai buvo pažeistas (pvz., LVAT bylos Nr. A-602-488/2014, A502-364/2014, eA-642-1047/2025). Ginčui gali būti reikšmingas tik realus, materialinis teisinis suinteresuotumas, t. y. konkreti teisė, kylanti iš teisės aktų, o ne vien tariama ar subjektyviai

suvokiama teisė. Nenustačius teisių pažeidimo, skundas atmetamas (Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo (toliau – ABTĮ) 88 straipsnis). Teigia, kad tokia praktika taikoma ir Lietuvos administracinių ginčų komisijoje nagrinėjant bylas ikiteismine tvarka.

Pabrėžiama, kad privatus fizinis ar juridinis asmuo gali ginti tik savo pažeistas teises ir teisėtus interesus, o viešąjį interesą gina tik įstatyme įgalioti subjektai (ABTĮ 55 straipsnis). Atsakovės vertinimu, pareiškėjas skunde nenurodo ir nepagrindžia, kokios konkrečios jo teisės ar interesai buvo pažeisti, o pateikia bendro pobūdžio, deklaratyvius teiginius ir abstrakčius Rašto vertinimus. Kadangi pareiškėjas nėra subjektas, turintis teisę ginti viešąjį interesą, jam tenka pareiga aiškiai įrodyti savo asmeninį suinteresuotumą, tačiau to nepadarius laikytina, kad toks suinteresuotumas nėra pagrįstas. Dėl šios priežasties skundas vertintinas kaip atmetinas vien dėl šio pagrindo.

Atsakovė teigia, kad pareiškėjas, siekdamas panaikinti Administracijos Raštą, turi pareigą įrodyti, kad yra bent vienas iš ABTĮ nurodytų akto panaikinimo pagrindų, t. y., kad Raštas neatitinka jam teisės aktų ir teismų keliamų reikalavimų. Administracijos įsitikinimu, vertinant patikslinto skundo turinį, tai nėra padaryta. Teigia, kad pareiškėjas deklaratyviai kvestionuoja Rašte nurodytus teiginius, nors ne tik Rašte, bet ir ankstesniais raštais jam daug kartų buvo išsamiai aiškinta situacija, galiojantis teisinis reguliavimas, atsakovės kompetencijos ribos pareiškėjui rūpimais klausimais. Tvirtina, kad pareiškėjui neabejotinai yra aiški atsakovės pozicija ir jos galimybių ribos.

Vertinant Rašto turinį, konstatuotina, kad jame pareiškėjui aktualūs klausimai buvo išnagrinėti išsamiai ir motyvuotai. Raštas parengtas Savivaldybės mero pavedimu, išnagrinėjus pareiškėjo 2026 m. balandžio 7 d. skundą (reg. 2026 m. balandžio 8 d. Nr. A60-90/26), kuriuo ginčytas ankstesnis Administracijos 2026 m. kovo 30 d. atsakymas Nr. A51-55797/26 dėl buitinių nuotekų tinklų plėtros [duomenys neskelbtini].

Rašte apibendrinta pareiškėjo skundo esmė – Savivaldybė neinicijuoja servituto nustatymo jo sklypui ([duomenys neskelbtini]), nesprenžia prisijungimo prie tinklų kliūčių, nevertina komunikacijų koridorių nebuvimo, darbų planavimo be sodininkų bendrijos „Telegrafistas“ pritarimo ir nesiima veiksmų stabdyti UAB „Vilniaus vandenys“ darbus iki servitutų nustatymo.

Taip pat, anot atsakovės, pagrįstai nurodyta, kad į didžiąją dalį pareiškėjo klausimų jau buvo atsakyta ankstesniame Administracijos 2026 m. balandžio 14 d. rašte Nr. A51-65946/26, todėl jie pakartotinai detalčiai nenagrinėti, o pateikta nuoroda į minėtą raštą. Teigia, kad tokia praktika, kai atsakymui pagrįsti remiamasi anksčiau pateiktais išsamiais paaiškinimais, teismų praktikoje laikoma tinkamu sprendimo motyvavimu.

Pasak atsakovės, papildomai Rašte nurodyta, kad Administracija servitutų nustatymą inicijuoja tik tais atvejais, kai tai būtina viešajam interesui užtikrinti. Įvertinus turimus duomenis, konstatuota, jog nagrinėjamu atveju nėra pagrindo manyti, kad prašomas servitutas reikalingas savivaldybės funkcijoms vykdyti ar viešajai inžinerinei infrastruktūrai tiesti, naudoti ar prižiūrėti, taip pat nenustatyta, kad jo nenustačius būtų pažeistas visuomenės ar neapibrėžto asmenų rato interesas. Paaiškinta, kad vien pareiškėjo siekis prisijungti prie projektuojamų nuotekų tinklų savaime nesudaro pagrindo administraciniu aktu nustatyti servitutą, nes tokiu atveju iš esmės būtų sprendžiami privataus turto naudojimo gerinimo klausimai. Todėl akcentuota, kad tokio pobūdžio situacijos sprendžinos civiline tvarka. Rašte taip pat išdėstytas teisinis reguliavimas: pagal Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 4.125 straipsnį servitutai nustatomi sandoriu su tarnaujančiojo daikto savininku, pirmiausia siekiant šalių susitarimo; o pagal 4.126 straipsnio 1 ir 2 dalis, nesusitarus servitutas gali būti nustatytas teismo sprendimu, kai jis būtinas daikto naudojimui pagal paskirtį. Taigi pareiškėjui nurodyta alternatyvi civilinių teisių gynimo tvarka.

Rašte papildomai paaiškinta, kad Kalnėnų gatvė yra valstybinėje žemėje, kurią patikėjimo teise valdo Savivaldybė, o nuotekų tinklų plėtros projektas buvo rengiamas šios gatvės ribose. Dėl to sodininkų bendrijos „Telegrafistas“ sutikimas projektui nebuvo reikalingas. Taip pat nurodyta, kad pareiškėjo prašymas stabdyti UAB „Vilniaus vandenys“ darbus nepagrįstas faktinėmis aplinkybėmis, nes, Administracijos duomenimis, statybos darbai dar nėra pradėti. Be to, nenustatyta teisių pagrindų, kurie leistų Administracijai inicijuoti darbų stabdymą pagal jos kompetenciją. Pažymėta ir tai, kad pats pareiškėjas nepateikė konkrečių, objektyviai pagrįstų argumentų dėl būtinybės stabdyti darbus, apsiribodamas tik deklaratyviais teiginiais.

Atsakovė teigia, kad rengiant Raštą situacija buvo vertinama kompleksiškai, įtraukiant kelių Administracijos padalinių specialistus. Nustatyta, jog pareiškėjo sklypas [duomenys neskelbtini] neturi tiesioginio privažiavimo, nes ribojasi su kitų asmenų sklypais, iš kurių didžioji dalis priklauso sodininkų bendrijai „Telegrafistas“. Dėl to pareiškėjas faktiškai naudoja bendrijos teritoriją įvažiavimui ir išvažiavimui, nors atitinkamas servitutas nėra nustatytas. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, konstatuota, kad tiek privažiavimo, tiek prisijungimo prie nuotekų tinklų klausimai yra susiję su servituto nustatymu per gretimus sklypus. Tačiau pareiškėjas pats nesiima inicijuoti servituto nustatymo civiline tvarka ir laikosi pozicijos, jog tai privalo padaryti viešojo administravimo subjektai – Nacionalinė žemės tarnyba arba Savivaldybė administraciniu aktu, nors toks reikalavimas nėra pagrįstas taikytinu teisiniu reguliavimu.

Atsakovė, vadovaudamasi teisiniu reguliavimu, įsitikinusi, kad pareiškėjas nėra teisus. Pagal teisinį reguliavimą savivaldybės yra atsakingos už geriamojo vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo organizavimą bei infrastruktūros plėtros planavimą savo teritorijoje. Vadovaujantis GVTNTĮ 12 straipsnio 1 dalimi, savivaldybės planuoja infrastruktūros plėtrą, nustato jos kryptis, etapus ir finansavimą, o pagal 2 dalį – turi siekti, kad visi gyventojai gautų reikalavimus atitinkančias paslaugas arba turėtų galimybę jas užsitikrinti individualiai. Taigi, savivaldybės pareiga yra strateginis planavimas ir paslaugų užtikrinimas, tačiau ši pareiga savaime nereiškia, kad kiekvienu konkrečiu atveju jos privalo administraciniu aktu spręsti individualius žemės naudojimo, servitutų nustatymo klausimus ar sutartinius santykius. Be kita ko, pažymi, kad infrastruktūros plėtra gali būti vykdoma ir kitų subjektų iniciatyva, o tais atvejais, kai nėra teisėto pagrindo tinklams tiesti per privačius sklypus, teisėtu sprendimu laikomas ir individualus nuotekų tvarkymas.

Atsakovė daro išvadą, kad Raštas yra išsamus ir motyvuotas, pagrįstas visapusišku situacijos faktinių aplinkybių įvertinimu ir situacijai aktuali teisiniu reguliavimu, priimtas atsižvelgiant į teisės aktų ir teismų praktikos suformuotus reikalavimus viešojo administravimo subjektų priimamiems sprendimams. Pažymi, kad pareiškėjas nekart yra kreipęsis į atsakovę panašaus pobūdžio klausimais kaip ir nagrinėjamu atveju ir jam jau daug kartų buvo pateikti atsakymai dėl jo keliamų klausimų. Taigi, pareiškėjui neabejotinai yra aiškūs Rašto motyvai ir atsakovės pozicija, kadangi pareiškėjas jau ne vienerius metus komunikuoja šiuo klausimu su Administracija. Tai, kad pareiškėjo netenkina pateikti motyvai, nesuponuoja atsakovės Rašto neteisėtumo ir /ar nepagrįstumo ir nesudaro pagrindo šio Rašto panaikinimui. Atsakovės nuomone, yra požymių, kad pareiškėjas galimai piktnaudžiauja savo teisėmis, teikdamas pasikartojančius skundus nepriklausomai nuo pateiktų atsakymų turinio ir nepagrįstai teigdamas, kad atsakymai nesuprantami ir nepagrįsti teisės aktų nuostatomis, nors šie teiginiai neatitinka tikrovės.

Apibendrinama atsakovė teigia, kad Administracija, vadovaudamasi gero administravimo principu, reaguoja į pareiškėjo daugkartinius prašymus ir skundus, išsamiai ir motyvuotai, teisės aktų jai suteiktos kompetencijos ribose stengiasi pareiškėjui atsakyti į jo keliamus klausimus ir paaiškinti esamą faktinę situaciją bei situacijai aktualų teisinį reguliavimą. Tai, kad pareiškėjo netenkina pateiktų atsakymų motyvai, nereiškia, kad Administracijos atsakymai, tame tarpe ir skundžiamas Raštas, yra neteisėti ir / ar nepagrįsti ir pareiškėjas savo skunde neįrodo priešingai. Raštas yra išsamus, motyvuotas, pagrįstas tiek teisės aktais, tiek ir faktinėmis aplinkybėmis, taigi nėra jokio pagrindo jo panaikinimui.

Pareiškėjas kreipėsi į Komisiją su rašytiniais paaiškinimais ir kita informacija.

Pareiškėjas pateikė informaciją apie tolimesnį (po skundo pateikimo Komisijai) susirašinėjimą su Administracija, gautus atsakymus iš jos.

Pareiškėjas taip pat pateikė gautą atsakymą iš Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos (2026 m. birželio 5 d. raštą Nr. D8(E)-2246).

Taipogi pareiškėjas pateikė Komisijai teisės aktų sąvadą, kuris, pareiškėjo vertinimu, aktualus sprendžiant nagrinėjamą ginčą.

Susipažinęs su atsakovės atsiliepimu, pareiškėjas pateikė rašytinius paaiškinimus. Pareiškėjas teigia, kad atsakovės argumentai prieštarauja GVTNTĮ ir VSI, nes savivaldybė privalo užtikrinti nuotekų tvarkymo paslaugų prieinamumą ir spręsti visas tam būtinas teises bei technines kliūtis.

Atsakovė nepagrįstai perkelia atsakomybę pareiškėjui, nors pagal įstatymus būtent savivaldybė turi sudaryti sąlygas naudotis viešosiomis paslaugomis.

Taip pat nurodoma, kad vien formalus teisės aktų aiškinimas neatleidžia savivaldybės nuo pareigos realiai įgyvendinti įstatymų tikslus. Pareiškėjas abejoja atsakovės teiginiais dėl Kalnėnų gatvės valdymo ir pabrėžia, kad teritorijoje nėra nustatytų komunikacijų koridorių, kaip to reikalauja teisės aktai.

Pareiškėjas daro išvadą, kad netinkamas atsakovės veikimas ir formalaus pobūdžio atsakymai pažeidžia pareiškėjo teisę naudotis viešosiomis paslaugomis, todėl prašoma Komisijos atlikti „teisės taikymo analizę“ ir atsakovės pateikiamą galimai klaidinančią informaciją.

Skundas atmestinas.

Ginčas šioje administracinėje byloje kilo dėl atsakovės Rašto, kuriuo buvo atsakyta į pareiškėjo 2026 m. balandžio 8 d. Savivaldybės merui pateiktą skundą, teisėtumo.

Iš byloje esančių rašytinių įrodymų nustatyta, kad pareiškėjas 2026 m. balandžio 8 d. Savivaldybės merui pateikė skundą dėl netinkamai išnagrinėto pareiškėjo ankstesnio, t. y. 2026 m. kovo 5 d., skundo. 2026 m. balandžio 8 d. skunde pareiškėjas nurodė, kad Savivaldybė neinicijuoja servituto nustatymo administraciniu aktu pareiškėjo privataus sklypo adresu [duomenys neskelbtini], būsimam prijungimui prie projektuojamų nuotekų tinklų per greta esantį sodininkų bendrijos „Telegrafistas“ žemės sklypą, t. y. nepašalina teisinių ir techninių kliūčių prisijungimui, nevertina komunikacijos koridorių nenustatymo, darbų planavimo be sodininkų bendrijos pritarimo, nesiima priemonių, kad uždaroji akcinė bendrovė „Vilniaus vandenys“ nepradėtų statybos darbų, kol nėra nustatyti servitutai.

Atsakovė Savivaldybės mero pavedimu išnagrinėjo pareiškėjo 2026 m. balandžio 8 d. skundą ir atsakė pareiškėjui šioje byloje skundžiamu 2026 m. gegužės 11 d. Raštu. Rašte atsakovė nurodė, kad Administracija į pareiškėjo 2026 m. balandžio 8 d. keliamus klausimus jau atsakė 2026 m. balandžio 14 d. raštu Nr. A51-65946/26, atsakydama į pareiškėjo 2026 m. vasario 24 d. skundą.

Skundžiamame Rašte atsakovė papildomai nurodė, kad Administracija servitutų nustatymą inicijuoja tik siekdama viešojo intereso užtikrinimo. Atsakovė Rašte nurodė nenustačiusi, kad prašomas servitutas būtų būtinas Savivaldybės funkcijoms vykdyti, viešajai inžinerinei infrastruktūrai tiesti, naudoti ar prižiūrėti, taip pat nenustačiusi, kad jo nenustačius servituto būtų pažeistas neapibrėžto asmenų rato ar visuomenės interesas. Administracija pažymėjo, kad aplinkybė, jog žemės sklypo savininkas siekia prisijungti prie projektuojamų nuotekų tinklų, savaime nesudaro pagrindo servitutą nustatyti administraciniu aktu. Šiuo atveju prašomas servitutas iš esmės būtų skirtas privataus nekilnojamojo daikto naudojimo sąlygoms pagerinti, todėl jo nustatymo klausimas, anot Administracijos, sprendtinas ne administracine, o civilinės teisės tvarka.

Toliau Rašte atsakovė nurodė, kad Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 4.125 straipsnyje nustatyta, jog sandoriais nustatyti servitutus turi teisę tik pats tarnaujančiuoju tampančio daikto savininkas. Taigi, jeigu servitutas reikalingas konkretaus žemės sklypo naudai, pirmiausia turi būti siekiama susitarimo su žemės sklypo, per kurį būtų nustatomas servitutas, savininku.

Atsakovė taip pat nurodė CK 4.126 straipsnio 1 dalies nuostatą, kurioje nustatyta, kad teismo sprendimu servitutas nustatomas, jeigu savininkai nesusitaria, o nenustačius servituto nebūtų įmanoma normaliomis sąnaudomis daikto naudoti pagal paskirtį. To paties straipsnio 2 dalyje numatyta, kad daikto savininkas ar valdytojas gali kreiptis į teismą dėl servituto nustatymo teismo sprendimu. Įstatymas numato atskirą civilinį teisių gynimo būdą tais atvejais, kai su tarnaujančiojo daikto savininku nepavyksta susitarti dėl servituto nustatymo.

Administracija Rašte atkreipė dėmesį, kad analogiškas paaiškinimas pareiškėjui buvo pateiktas Nacionalinės žemės tarnybos prie Aplinkos ministerijos 2026 m. kovo 3 d. rašte Nr. 1SD-4547, kuriame nurodyta, jog servituto nustatymo klausimas, nesant administraciniam pagrindui, sprendtinas sandoriu arba teismo tvarka.

Rašte Administracija sprendė, kad nėra teisinio ir faktinio pagrindo inicijuoti servituto nustatymą administraciniu aktu pareiškėjo žemės sklypo prijungimui prie projektuojamų nuotekų

tinklų. Prašomas servitutas gali būti nustatomas civilinės teisės pagrindais – susitarimu su tarnaujančiojo daikto savininku arba, savininkams nesusitarus, kreipiantis į teismą Civilinio kodekso 4.126 straipsnyje nustatyta tvarka.

Atkreiptas dėmesys, kad Kalnėnų gatvė yra valstybinės žemės sklype, kurį patikėjimo teise valdo Savivaldybė, dėl ko rengiant buitinių nuotekų tinklų plėtros statybos projektą „Inžinerinių tinklų paskirties grupės, nuotekų šalinimo tinklų Gurių Sodų 6-joje, Gurių Sodų 7-joje, Gurių Sodų 8-joje, Gurių Sodų 9-joje, Gurių Sodų 11-joje, Gurių Sodų 13-joje, Gurių Sodų 14-joje, Gurių Sodų, Kalnėnų g., Vilniaus m., Vilniaus m. sav., statybos projektas“ minėtos gatvės ribose nebuvo reikalingas sodininkų bendrijos „Telegrafistas“ sutikimas.

Atsakydama į pareiškėjo prašymą stabdyti uždarnosios akcinės bendrovės „Vilniaus vandenys“ statybos darbus, atsakovė informavo, kad, Administracijos turimais duomenimis, nuotekų tinklų statybos darbai pagal nurodytą projektą nėra pradėti. Kadangi prašomi stabdyti darbai faktiškai nevykdomi, nėra faktinio pagrindo taikyti jų stabdymo priemonės. Be to, Administracija nurodė nenustačiusi aplinkybių, sudarančių teisinį pagrindą pagal jai priskirtą kompetenciją inicijuoti šių darbų stabdymą.

Ginčo teisinius santykius reglamentuoja VAI, Prašymų ir skundų nagrinėjimo ir asmenų aptarnavimo viešojo administravimo subjektuose taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2007 m. rugpjūčio 22 d. nutarimu Nr. 875 „Dėl Prašymų ir skundų nagrinėjimo ir asmenų aptarnavimo viešojo administravimo subjektuose taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės), nuostatos.

Sprendžiant klausimą dėl skundžiamo Rašto teisėtumo, pažymėtina, kad Administracija yra viešojo administravimo subjektas, todėl jos veiklai taikytinos VAI nuostatos, kurios nustato viešojo administravimo principus, viešojo administravimo sritis, viešojo administravimo subjektų sistemą ir administracinės procedūros organizavimo pagrindus; ūkio subjektų veiklos priežiūros pagrindines nuostatas; garantuoja asmenų teisę apskųsti viešojo administravimo subjektų veiksmus, neveikimą ar administracinius sprendimus, taip pat teisę į įstatymais pagrįstą ir objektyvų asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimą; įtvirtina kitas asmenų ir viešojo administravimo subjektų teises ir pareigas viešojo administravimo srityje (VAI 1 straipsnio 1 dalis).

VAI 11 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad asmenų prašymus ir skundus viešojo administravimo subjektai nagrinėja pagal Vyriausybės patvirtintas taisykles.

Taisyklių 45 punkte nustatyta, kad į prašymą institucija atsako atsižvelgdama į jo turinį: į prašymą suteikti administracinę paslaugą atsakoma suteikiant prašomą vieną iš Viešojo administravimo įstatymo 19 straipsnio 1 dalyje nurodytų administracinių paslaugų (ar prašomas kelias administracines paslaugas) arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti (45.1 papunktis); į prašymą pakonsultuoti asmenį jam aktualių klausimų atsakoma suteikiant konsultaciją pagal institucijai nustatytą kompetenciją arba pateikiant motyvuotą atsisakymą tą padaryti (45.2 papunktis); į prašymą priimti administracinį sprendimą atsakoma Viešojo administravimo įstatymo 13 straipsnyje nustatyta tvarka (45.3 papunktis); į prašymą, nenurodytą Taisyklių 45.1–45.3 papunkčiuose, atsakoma laisva forma (45.4 papunktis).

Administracija, šiuo atveju veikdama kaip viešojo administravimo subjektas, privalo vadovautis bendraisiais principais, įtvirtintais VAI 3 straipsnyje, įskaitant išsamumo (5 punktas), kuris reiškia, kad viešojo administravimo subjektas į prašymą ar skundą turi atsakyti aiškiai ir argumentuotai, nurodydamas visas prašymo ar skundo nagrinėjimui įtakos turėjusias aplinkybes ir konkrečias teisės aktų nuostatas, kuriomis rėmėsi vertindamas prašymo ar skundo turinį. Viešojo administravimo sistemai priklausančių kompetentingų institucijų sprendimai privalo būti tikslūs, suprantami, nedviprasmiški, jų motyvų išdėstymas – adekvatus ir pakankamas, leidžiantis suinteresuotam subjektui suvokti, kokios priežastys lėmė vienokį ar kitokį valdžios institucijos sprendimą.

Nagrinėjamu atveju, iš skundžiamo Rašto matyti, kad Administracijos nurodyti argumentai ir teisės aktų nuostatos pagrindžia, jog atsakovė skundžiamą Raštą priėmė tinkamai ir objektyviai įvertinusi faktinę situaciją, susijusią su teritorijų planavimu ir Vilniaus miesto infrastruktūra. Komisija sprendžia, kad atsakovė, išnagrinėjusi pareiškėjo 2026 m. balandžio 8 d. skundą, skundžiamą Raštą pagrindė teisės aktų normomis, nepažeidė VAI ir Taisyklėse nustatytų procedūrų. Komisijos vertinimu, skundžiamu Raštu pareiškėjui pateiktas atsakymas išsamus ir motyvuotas, paaiškintas teisės aktuose nustatytas reguliavimas, Raštas atitinka VAI 10 straipsnio 5 dalyje individualiems teisės aktams

keliamus reikalavimus, Rašte yra nurodyti visi privalomi rekvizitai, faktinės aplinkybės ir teisinis pagrindas bei nurodyta Rašto apskundimo tvarka. Šiuo atveju pareiškėjas skunde prašo įpareigoti atsakovę priimti naują sprendimą, atitinkantį VAI reikalavimus, tačiau nenurodo jokių argumentų, kokių, jo nuomone, VAI numatytų administracinio sprendimo turiniui keliamų reikalavimų, neatitinka skundžiamo Rašto turinys.

Komisija, įvertinusi skundžiamo Rašto turinį, sprendžia, kad Rašte paaiškinta servitutų nustatymo tvarka, teisinis reglamentavimas bei nurodyta, jog pareiškėjo atveju servituto nustatymo klausimas sprendinys ne administracine, o civilinės teisės tvarka. [duomenys neskelbtini] gatvė yra valstybinės žemės sklype, kurį patikėjimo teise valdo Savivaldybė, todėl rengiant buitinių nuotekų tinklų plėtros statybos projektą minėtos gatvės ribose nebuvo reikalingas sodininkų bendrijos „Telegrafistas“ sutikimas. Rašte taip pat pasisakyta dėl pareiškėjo prašymo stabdyti uždarnosios akcinės Bendrovės statybos darbus.

Komisija konstatuota, jog atsakovė savo kompetencijos ribose įvykdė pareigą ir pateikė pareiškėjui aiškų, motyvuotą, išsamų, nustatytais duomenimis pagrįstą atsakymą, kuriame išdėstė tiek teisinį, tiek faktinį situacijos vertinimą, o tai, kad pareiškėjo netenkina skundžiamame Rašte išdėstytos faktinės aplinkybės ir argumentai, nėra pagrindas pripažinti, jog pats atsakymas yra nemotyvuotas ir neteisėtas bei neatitinkantis VAI nuostatų. Vien tai, kad pareiškėjas skunde deklaruoja kitokią nuomonę ir savaip interpretuoja ginčo aplinkybes, negali būti pagrindas skundžiamą Raštą pripažinti neobjektyviu ir neišsamiu. Pareiškėjo subjektyvus įsitikinimas, kad Raštas turėtų būti kitokio turinio ir rašte nėra atsakyta taip, kaip nori pareiškėjas, nėra pakankamas pagrindas Raštą naikinti.

Apibendrinus tai, kas yra išdėstyta, Komisija nenustatė jokio teisinio bei faktinio pagrindo panaikinti skundžiamą Raštą skunde išdėstytais pagrindais. Pareiškėjo nesutikimas su atsakovės raštu nesuponuoja Rašto neteisėtumo. Komisijos vertinimu, pareiškėjo reikalavimas panaikinti skundžiamą Raštą bei įpareigoti atsakovę iš naujo išnagrinėti pareiškėjo 2026 m. balandžio 8 d. skundą atmestinas kaip nepagrįstas.

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, bei vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminių administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu ir 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

pareiškėjo X. Y. skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo jo priėmimo dienos bylos šalys gali skųsti Regionų administraciniam teismui Administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkė

Danutė Kulikauskienė

Komisijos narės

Raminta Ramanauskienė

Svetlana Sinkevičienė